

langt i Nakken, og fortil var det arrangeret efter sidste Mode i to Bukler foran Ørene. Under Næsen sad et lille lyreformigt Over-skæg. Han saae ud til hvadsomhelst, kunde være Greve eller en finere Frisørsvend eller Kunstner. Han var det sidste.

Det var Portrætmaleren Karsten From, en af Københavns kendte Strøgfigurer, ogsaa som Kunstner en Mand med et stort Publikum. Hans indsmigrende Pasteller afbildede Folk ganske saadan, som de saae ud i deres egne Øjne. Paa alle Charlottenborgs Foraarsudstillinger havde han en meget beundret Væg fuld af besynderlige Amfibier: Opsnørte Modedamer med ædle og aandfulde Træk, brutale Godsejerskikkelser forevige med klare, uskyldsblaa Barneøjne, Børsspekulanter prægede af Retskaffenhed og Sjælsadel, unge Skuespillerfavoriter flot henslængte i Verdenssmertens dybeste Mærke.

Ved et Tilfælde havde han faaet at vide, hvor Fru Bertha og Jytte skulde hen. Han havde staaet i Nærheden af dem paa Københavns Banegaard, da de købte Billetterne. Naar han var saa forlegen for at komme til at hilse paa dem, var det mest, fordi han paa Professionens Vegne selv skulde tilbringe nogen Tid paa en fynsk Herregaard, der ikke laa langt fra det Hagenske Familjegods.

Men nu havde de passeret Sprogø, og stadig sad Gehejmeraadinden i sine egne Tanker, og Frøken Jytte vendte Ryggen til og saae paa Maagerne.

Han havde sine Grunde til ikke at vise sig altfor paagaende. Men nu kom Tilfældet ham til Hjælp. En Konduktør gik rundt for at efterse Billetterne, og da han kom til Fru Bertha, viste det sig, at hun havde lagt sin Haandtaske fra sig nede i Damekahytten.

I samme Øjeblik stod Karsten From ærbødigt foran hende og udbad sig „den store Naade“ at maatte være hende til Tjeneste.

„Aa, er det Dem! Goddag!“ sagde hun tørt. „Jo Tak, naar De endelig vil. Det er en brun Safianstaske. Blot De vil sige det til Jomfruen.“

Jytte havde ikke haft Anelse om hans Tilstedeværelse. Hun var bleven højrød i Hovedet ved Lyden af hans Stemme og mærkede til sin Ærgrelse, at hun var forvirret. Da Manden lidt efter kom tilbage og „ærbødigt knælende“ — som han sagde — over-